

2 UIA Türkiye Kongreleri'nin üçüncüsü yapıldı

22-23 Ekim tarihleri arasında İzmir'de gerçekleştirilen kongrenin teması "Tarihi Kentlerde Büyüme ve Mimarlık". Yorumlar, forumdan ve tematik sunuştan alıntılarla değerlendiriyoruz.

5 Velux öğrenci yarışması sonuçlandı

Velux tarafından düzenlenen uluslararası öğrenci yarışmasının bu yılki teması "Geleceğin Işığı" idi ve ışığın mekanla olan ilişkisini sorgulayan yarışmaya 258 proje katılmıştı.

8 Hümanist geleneğin çağdaş bir yorumu

Kemal Aran, projesini Ahmet Gülgönen'in yaptığı Eryaman III Beldesi ile binalarını anlattı. 1997 yılında Ankara'da hayata geçirilen proje, Aran için "samimiyet yüklü bir mimarlık".

10 Yapı Merkezi'nden yalıtım detayları çözülmüş bir çatı sistemi

Para-peneder, ısı, ses ve su yalıtımı detayları çözülmüş yeni bir çatı sistemi. Yapı Merkezi yetkililerinden Murat Şener bu sisteminin özelliklerini Yeni Mimar için anlattı.

YENİ MİMAR

BU SAYIDA

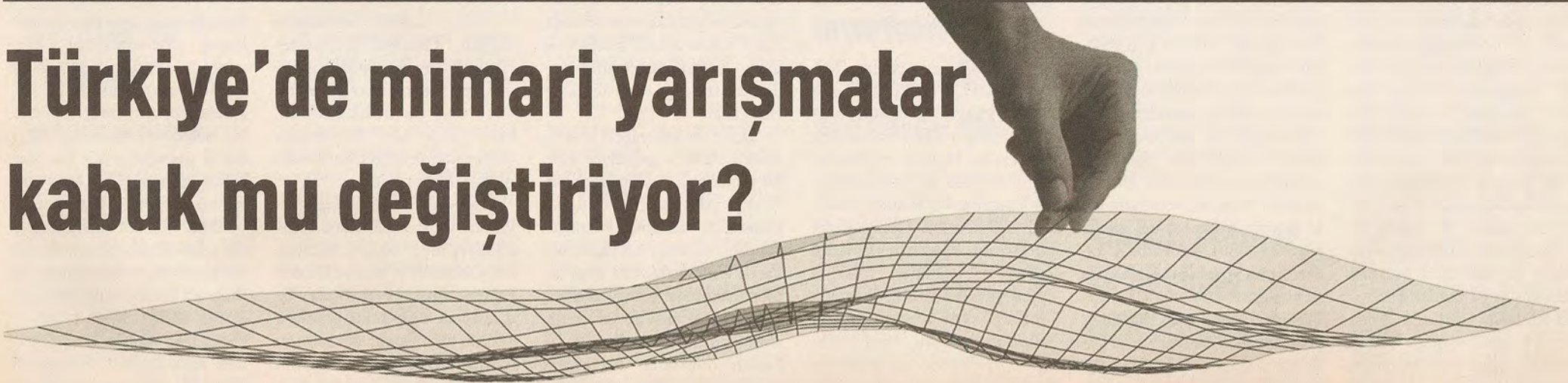
GÜNDEM	2	TASARIM	4
YAPIM	8	EĞİTİM	11
KATILIM	12	DENEYİM	15
ARAKESİT	16		

MİMARLIK GAZETESİ ■ HER AYIN 1. VE 3. PAZARTESİSİ YAYIMLANIR ■ 1 - 14 KASIM 2004 ■ SAYI 10 ■ KİTAPBEVLERİNDE 1.5 MİLYON / OKULLARDA 1 MİLYON TL

ISSN 1304-9577

Türkiye'de mimari yarışmalar kabuk mu değiştiriyor?

KONUŞANMİMAR | ÖZLEM BERBER, BOĞAÇHAN DÜNDARALP, SAİTALİ KÖKNAR

konusanmimar@hotmail.com

"Her şeye rağmen mimarlık, neden?"

Merhaba. Bildiğiniz gibi, Yeni Mimar'ın 8. sayısında yaptığımız değerlendirmelerle "Mimarlığın Öcülere" konusunu bitirdik. Yeni konulara geçmeden önce de bir ara söz olarak, "... tüm öcülerimize, kaygı ve endişelerimize rağmen ya da bunlarla birlikte; işimizi yaparken 'itici gücümüz' nereden geliyor, ana motivasyonlarımız, temel içgüdümüz, arzularımız neler? 'Her şeye rağmen mimarlık, neden?' sorusunu yöneltmiş ve düşüncelerinizi bizlerle paylaşmanızı istemiştik. Çağrımıza yanıt veren ve aşağıda görüşleri bulunan arkadaşlara çok çok teşekkürler.

Neden "neden mimarlık" sorusunu sorduğumuza gelince... Öcüler üzerine yazılanların sonrasında ve genel olarak mimarlık ortamımızda süregelen tartışmalarda görüyoruz ki hepimizin birçok şeye yönelik şikayetleri, sıkıntıları, kızgınlıkları var; genel olarak Türkiye'deki mimarlık ortamı başlığı altında iş koşullarına, eğitim sürecine, mimarlık medyasına, kültür dünyamıza yönelik birçok şeyin eleştirisini içeren, hepimizin farkında ve tanık olduğu sıkıntılar bunlar. İstedik ki bu soruyla bizler ya da bu aralar popüler olan deyişle "genç mimarlar", söz konusu öcü, sıkıntı ve şikayetler arasında bunalmaktansa, görüşlerimizi paylaşalım; neden mimarlık yaptığımızı, bu ülkede, bu zamanda her birimiz farklı bağlamlarda kendi gündelik hayatlarımızı yaşarken ve işimiz olduğu üzere mimarlık üzerine çalışır-düşünür-paylaşır-üretirken nasıl bir-naçizane-"içerik" oluşturma çabası içerisinde olduğumuza dair... Görüşmek üzere.

Çaresiz, her şeyde mimarız

BİLGE AR | İSTANBUL

Çok sevilen için acı çekmek de tatlı ve bağlayıcı olabiliyor. Her şeye rağmen mimarlık belki bu yüzden. Mimarlık yaşantısı; asla bütününü ulaşılamayacak o şeyi kazanmak için hiç bir zaman tatmin edici olamayacak başarılarla (ve başarısızlıklarla) dolu bir süreçten oluşuyor. Çok emek, çok göz, beyin, algı, çok "insan olma" gerektiren çözümler. Sonuç alınacağından bile

emin olmadan girilen en meşakkatli işler. Mimarlığın verdiği her şeye rağmen mimarlık dedirten sahiplik hazları, kimileri için ya da tek kişi için zaman zaman bir çeşit hizmet etme mutluluğu, yönlendirme, kurtarma, koruma, bazen yönetme, eğitime, otorite, ifade edebilme güçleri; kötü ellerde çok tehlikeli olabilecek güçler.

Bir de mimarlığın bir defa başlandıktan sonra artık bir seçim olmadığını kabul etmek lazım. Her şeyden vazgeçip manav olsam meyvelerimde, aşçı falan olsam yemeklerimde, serseri de olsam üstümde başımda mimarlıktan gelen çıkarıp atamayacağım göz açık açık okunacaktır. İşte bu yüzden, çaresiz, her şeye rağmen mimarlık diyoruz.

"Var" etmek için

ESİN TÜMER | İSTANBUL

Her bireyin varoluş yolculuğu kendi tercihlerinden şekillenir. Biz mimarlar "var" etmeyi çok severiz. Kendimizi var etmek sorunsaldan ziyade başkalarına bir şey "var" etmek de çok işimize gelir. Kendini ifade etmek, anlaşılacak, anlamak temel içgüdüleri üzerinden her mimar kendi çizdiği çizginin doğruluğuna inançla mimarlık yapmaya çalışır. Yapabilir mi? Kendini başkalarının ihtiyaçlarına yanıt vermek üzerinden var etmek aslında peygamberler de dahil olmak üzere en tanıdık davranış biçimi değil midir?

Üniversitelerde verilen eğitimi alan bir mimarlık talebesinin karşı dağların yaratıcısı olarak piyasaya çıkma cahilliği de dahil olmak üzere, ben kimim bu hayattan ne istiyorum sorularına yanıt arayabilen düşünen kafa ve bedeninin işidir mimarlık. Her şeye rağmen bir tek şey için olur. O da sevgi... Kendini "var" edebilmiş sevgi ile mesleğine yaklaşan mimarlara mimarlık ne çok yakışıyor. Her şeye rağmen-e takılıp her çizgisini ego-ları üzerinden anlatanlara ise ne kadar az.

Kayıp gidiyorum, tıpkı Howard Roark gibi

BURAK ALTINIŞIK | İZMİR

"Her şeye rağmen mimarlık, neden?" psikanalizi. Seans no: Kimbilir... Uzanıyorum, bilinçaltıma doğru; bir, iki, üç, dört, beş, altı... (içinde yaşadığım) zihnimin içindeyim; "merak" dolu, içerisi, onlarca soru soran, bilinci tetikleyen: Yoksa hayat duracak. İçinde yaşanan ya da ben-i yaşatan bilinç kendi yaşamını fiziksel bir gerçekliğe dönüştürmek, biçimlerle ifade etmek, görünür kılmak istiyor. Bir şeyler yapabilecek bir güç olmak istiyor ki varoluşu için (anlamalı) bir şeyler yapabilsin. Bunu yapabilmek için de "sevmek" gerek. Yapmayı sevmek; işi yani; kendi eylemimizi; mimarlığı, yani.

Öcülerin arasından kayıp gidiyorum, tıpkı Howard Roark' gibi; onca yıkıcının darbelerine aldırış etmeden nasıl da yükseklerden bakıyordu ufka doğru, gelmiş geçmiş tüm yaratıcıları selamlarcasına; ki bu selam bir imzaydı aslında, kendi adının altında. (Not 1: Ayn Rand, Hayatın Kaynağı / The Fountainhead)

Naif ve alaycı inatçılığımız

KIVANÇ KILINÇ | BINGHAMTON

Çizgi-Roman: Hani Ebru yazmıştı ya, "kim korkar hain kurttan" diye. Sanırım mimarları başından sonuna kadar yalnız bırakmayan temel bir itki bu: İnatlaşma isteği! Ama sıradan bir "körükürüne" inatlaşma değil burada anlatılan. Bir kere, içinde kendine güvenen, naif bir alaycılık var. Mimarın hem kendisine, hem de yaptığı işe yönelttiği bir alaycılık bu. Nedeniyse ikircikli bir durum, deyim yerindeyse, bir "karşılaşma" anı. Okullarda -daha çok da modern mimarlık tarihine referansla- oluşturulan "mimar" kimliğinin, gündelik hayatın çepçeperine çarptığında duyulan tok sestem bahsediyorum. Hepimiz bir zamanlar süperstar, kahraman mimarlar olmaya hazırlanmıyorduk? Hatta jürilerdeki "çarpışmalar", projemizi "savunmayı" öğrenmek, bu karşılaşma anına yapılan bir tür hazırlık değil miydi? Oysa "Jedi" olmamızla, Star Wars'ın film setlerinin birinde yaşamadığımızı öğrenmemiz aynı zaman dilimlerine rastladı. Ortak bir özellik olarak taşıdığımız naif, alaycı inatçılığımızın nedenlerini işte burada aramalıyız. Mimarlık eğitimi sürecinde, "çizgi roman kahramanları" olarak yeniden üretilmek bizi olur olmaz her şeyle didişmeye, değişimimiz her kağıdı yeni bir dünya olarak tasarlamaya yönlendiren şey. Çizgi romanla olan ilişkimiz, her şeyin yeni baştan tanımlandığı bir dünyada salınmadan durabilmek ve "gerçeklik"le olan mesafeyi koruyabilmek için iyi bir yer sağlıyor. Kim korkar hain kurttan, diyebilmek için, biraz da çizgi roman karakteri olmak gerekiyor. İşte bu yüzden, gerçekte hangi işle uğraşırsak uğraşalım, günün sonunda dönüp, yeniden "mimar" olmaktan, konuşmaya ve yazmaya "mimarlık" diye başlamakta kendimizi alamıyoruz. Hain kurttan kim korkmaz? Çizgi roman kahramanları. Hain kurtla ıssız bir ormanda değil de bir çizgi roman karesinde karşılaşmanın sayılamayacak kadar avantajı vardır ve şunu herkes bilir ki, çizgi roman sevmeyen birine rastlamak hiç de kolay değildir.

Yapmaya çalıştığımız mimarlık; fakir ama gururlu

DENİZ DOKGÖZ | İZMİR

Aslında, gerçekten de şu an yapmakta olduğumuz iş bu... Her şeye rağmen mimarlık yapmaya çalışmak. Ekonomik yönden yeterli kapitale sahip olamamak ama mimarlık yapmaya çalışmak. Yurtdışına gidememek yalnızca literatür üzerinden takip ederek mimarlık yapmaya çalışmak. Yeni çıkan yayınlara alamamak ama izlemeye çalışarak mimarlık yapmak. Festivallere, sempozyumlara katılmayarak mimarlık yapmaya çalışmak. Maddi anlamda yetersizlikler ile mimarlık yapmaya çalışmak. Zenginden alamayıp fakire veremeyerek mimarlık yapmaya çalışmak. Kısaca özetlemek gerekirse yapmaya çalıştığımız mimarlık eylemi; fakir ama gururlu bir şekilde mimarlık yapmaya çalışmak. Ama yine de her şeye rağmen mimarlık yapmaya çalışmak çünkü sevmek.

Burada herşey yolunda zaten

TAYLAN ÖZGÜR POLAT | ROTTERDAM

Düşündüm, taşındım; şu "her şeye rağmen mimarlık" lafının bana hiç uymadığına karar verdim. Mimarlık benim için iyi bir meslek. Kafamı çalıştırıyor. Üretmemi sağlıyor. Bir de sanki hep biraz öğrenci gibisin. O da iyi. Aslında dürüst olmam gerek. Söylemek biraz ayıp ama arkadaşlar, lütfen anlayın; gösteriş falan yapmak, böbürlenmek değil isteğim ama, bu Hollanda'daki mimarlık ortamı, Türkiye'den o kadar farklı ve sorunsuz ki. Çünkü şantiyeyle bağlantısı pek yok mimarın. Tasarım yapıyorsunuz ve yüklenici firmaya çizimleri teslim ediyorsunuz. Onlar da her şeyi taahhüt ettikleri şekilde yerine getirmekle mükellef oluyorlar. Üstelik herkes çizim işleri ile uğraşmıyor, çizimleri yapanlar teknik elemanlar oluyor genelde. Tasarım ve tasarım asistanlarının asıl görevi adı üstünde tasarlamak. Çoğu zaman, hesap kitap işini de başkaları yapıyor. Bir de zaten her tasarımdan önce analizler ve araştırma yapılıyor konsept oluşturmak için, tasarımın ilk aşamasından sonra sunumlar için eskizler, çizimler, görsel malzeme hazırlanması da tasarım ekibinin işi. Her proje için kitapçık hazırlanıyor ki belediyeye yapılacak sunumda kurul üyeleri ikna edilebilsin.

Yani bu şartlar altında, benim her şeye rağmen mimarlık demem biraz ayıp olur aslında. Ama Türkiye'de 9 ay süren şantiye günlerimdeki o mutsuz, neredeyse hayata küsecek kadar çekememezlik, kıskançlık, dedikodu üçgenindeki iş arkadaşlarının ortasında kalmış 23 yaşındaki genç çocuğun hayal kırıklığını hiç bir zaman unutamam; çünkü aynaya her baktığımda o günlerin hatırası beyaz saçları görmezden gelmem mümkün olmuyor. Herkese kolay gelsin.

Öcülere meydan okumak aşkına

GÜRAY OSKAY | İSTANBUL

Cebimizde ikinci el olarak beklektiklerimiz bir yana; her yeni tasarım kendi sıfır öcülerini doğurur. Daha önce hiç karşılaşmadığımız arazisi, programı, müşterisi, sistemi veya kurgusuyla; ya da bizim artık içinde bulunduğumuz yeni durumla, her tasarım mimar için yeni bir meydan okumadır. Bitip arşive giden her proje, yere serilmiş bir öcünün daha işaretidir. Biliriz ki ardı arkası asla kesilmeyecek bu meydan okumaların. Tüm öcülere rağmen mimarlık yapmak neden? Öcülere meydan okumak aşkına. Bu aşk da elimizde kalan tek şey olacaktır zaten. Kırk öcü yere serdikten sonra kurtaracağımız bir prenses falan yoktur. Belki bir gün birimiz gider Pritzker alır ama o da öyle saçını falan sarkıtmaz kuleden. Bayağı tırmanmak gerek.

